

Sygn. akt II K 149/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział II Karny w składzie:

Sędzia: Agnieszka Knade-Plaskacz

Protokolant: sek. sąd. K. S.

Prokurator: asesor M. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2019 rok

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Chełmnie

przeciwko

R. D.,

s. I. i W. z d. J.,

(...) r. w C.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 8 lutego 2018 r. do 31 marca 2019 roku w C. uchylał się od ciążącego na nim z mocy ustawy obowiązku płacenia alimentów na rzecz syna P. D., zasądzonego w kwocie po 600 zł miesięcznie wyrokiem Sądu Rejonowego w C.z dnia (...) r., sygn. akt (...) przez co naraził syna P. D. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a powstała wskutek tego zaległość alimentacyjna stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1a kk

orzeka:

1. uznaje oskarżonego **R. D.** za winnego czynu opisanego w akcie oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 209 §1a k.k. i za to na podstawie art. 209§1a k.k. i art. 34§1 i 1a pkt. 4 kk i art. 35§1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na potrąceniu z wynagrodzenia za pracę na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 10% (dziesięciu procent) w stosunku miesięcznym na cel społeczny związany z pomocą osobom niepełnosprawnym - Fundację (...) ul. (...), (...)-(...) C., numer KRS (...);
2. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 kk zobowiązuje **R. D.** w okresie wykonywania kary do bieżącego łóżenia na utrzymanie syna P. D.;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt K 149/19

UZASADNIENIE

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2019 r. obrońca oskarżonego złożył wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 387 §1 k.p.k. i wymierzenie mu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na potrąceniach w wysokości 10 % z wynagrodzenia, zobowiązanie do łożenia na utrzymanie syna w okresie odbywania kary i zwolnienie z kosztów. Prokurator wyraził zgodę na uwzględnienie wniosku o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 kpk. Sąd przychylił się do wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzył karę zgodną z wnioskiem.

Ponieważ wniosek o uzasadnienie dotyczy wyroku wydanego w trybie art. 387 kpk, stosownie do art. 424 § 3 k.p.k., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kary.

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie budzą wątpliwości, zaś wydanie wyroku bez przeprowadzenia postępowania dowodowego nie stało na przeszkodzie osiągnięciu celów postępowania.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i zawnioskowany do przeprowadzenia przez prokuratora w postaci odpisów wyroków, dokumentacji egzekucyjnej oraz wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego i jego matki oraz dokumentów przedłożonych przez obrońcę na rozprawie (umowa o pracę oraz dowody wpłat alimentów) wiąże się w logiczną całość i stanowi podstawę do uznania, iż oskarżony jest winny popełnienia zarzuconego mu czynu określonego w art. 209 §1a k.k., do czego przyznał się na rozprawie, składając zarazem stosowny wniosek o wydanie wyroku skazującego. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy. Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Zeznania te znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w postaci zaświadczenia od komornika oraz odpisu orzeczenia wydanego w sprawie rodzinnej.

Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 8 lutego 2018 r. do 31 marca 2019 roku w C. uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku płacenia alimentów na rzecz syna P. D., zasądzonego w kwocie po 600 zł miesięcznie wyrokiem Sądu Rejonowego w C.z dnia(...) r., sygn. akt (...) przez co naraził syna P. D. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a powstała wskutek tego zaległość alimentacyjna stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, tj. uznał, że swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 209 § 1a kk.

Jak stanowi art. 209 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Z kolei zgodnie z art. 209 § 1a k.k. sprawca ponosi surowszą karę, gdy naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Działanie oskarżonego niewątpliwie wypełniało znamiona przestępstwa określonego w art. 209§1a k.k. Przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna znajduje swoje uzasadnienie w poczynionych w sprawie ustaleniach. Uchylanie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonywania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. Oskarżony w okresie objętym zarzutem uchylał się od obowiązku łożenia na rzecz syna. Sytuacja materialna matki dziecka nie pozwalała na zaspokojenie jego podstawowych potrzeb.

Wymierzając karę ograniczenia wolności w wymiarze 10 miesięcy Sąd miał na względzie znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu którego dopuścił się oskarżony oraz stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze. Ponadto baczyl, aby wymierzona kara nie przekraczała stopnia zawinienia sprawy. Uwzględniono także okoliczności związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności konieczność uświadomienia, że za przestępstwa tego rodzaju spotyka sprawcę adekwatna do popełnionego czynu i postawy sprawcy kara.

Wybierając rodzaj orzeczonej kary Sąd miał na uwadze, iż wobec sprawcy przestępstwa niealimentacji niezasadne byłoby orzeczenie kary grzywny, albowiem wszelkie pozyskane środki finansowe powinien on w pierwszej kolejności przeznaczać na utrzymanie uprawnionego do alimentów. Z kolei orzeczenie kary pozbawienia wolności pozbawiłoby oskarżonego możliwości zarobkowania i spowodowałoby dalsze nielożenie na utrzymanie dziecka. Dlatego też za najwłaściwszą karę Sąd uznał karę ograniczenia wolności polegającą na potrąceniu z wynagrodzenia. Kara taka pozwoli z jednej strony realizować nałożony obowiązek alimentacyjny, nadto uzyskiwanie wynagrodzenia w na podstawie umowy o pracę pozwoli na egzekucję zaległości alimentacyjnej. Kara taka powinna więc zachęcać oskarżonego do utrzymywania legalnego zatrudnienia.

Ponadto Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 34§3 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie dziecka.

Mając na względzie priorytetowy charakter ciężącego na oskarżonym obowiązku zapłaty zaległych i bieżących świadczeń alimentacyjnych oraz faktu potrącania części wynagrodzenia w związku z orzeczoną karą Sąd na podstawie art. art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

C. 3 września 2019 r